

UZASADNIENIE

W dniu 22 kwietnia 2014 roku (data nadania w urzędzie pocztowym) został wniesiony do Sądu Okręgowego w Łodzi pozew A. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowo – Usługowe, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, przeciwko K. A. (1), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą A. K. Firma Handlowo – Usługowa (...) o zapłatę kwoty 98.284,94 złotych tytułem zaległej faktury VAT nr (...) z dnia 10 czerwca 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2013 roku, kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew, k. 2-4).

W dniu 5 czerwca 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty przeciwko pozwanemu – K. A. (1) (nakaz zapłaty, k. 19).

W dniu 15 lipca 2014 roku pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł do tegoż Sądu zarzuty od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty, w których zaskarżył nakaz zapłaty z dnia 5 czerwca 2014 roku w całości. Dodatkowo wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz uchylenie w/w nakazu zapłaty a także w związku z wnioskiem o uchylenie nakazu zapłaty w całości wniósł o stwierdzenie, że zaskarżony nakaz zapłaty nie stanowi tytułu zabezpieczenia oraz o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty. Podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej sądu i wniósł o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, jako właściwemu według właściwości ogólnej pozwanego. Dodatkowo pozwany zawniósł o zwolnienie od kosztów sądowych w całości. Ponadto pozwany wniósł o ograniczenie zabezpieczenia, jakie zostało dokonane na jego majątku.

Jako uzasadnienie swojego stanowiska, podniesionych zarzutów oraz zgłoszonych wniosków wskazał, że nakaz zapłaty został błędnie wydany w postępowaniu nakazowym z powodu nie zachowania odpowiedniego trybu postępowania przez Sąd a także w oparciu błędną analizę dokumentów załączonych do pozwu. Ponadto wyjaśnił, że zakończył współpracę z powodem w 2012 roku, nie zawierał z nim jakichkolwiek umów w roku 2013, zaprzecza również twierdzeniom powoda jakoby otrzymał od niego towar. Wskazuje, że to nie jego podpis znajduje się na dokumentach WZ będące podstawą wydania spornej faktur a także wskazuje na fikcyjność transakcji, z której powód wywodzi swoje roszczenie względem niego (zarzutu pozwanego, k. 30-36).

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2014 roku Sądu Okręgowego w Łodzi, X Wydział Gospodarczy, pozwany został zwolniony od kosztów sądowych – opłaty od zarzutów powyżej kwoty 1.000,00 złotych, a w pozostałym zakresie wniosek ten został przez Sąd oddalony (k. 102).

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2015 roku Sądu Okręgowego w Łodzi, X Wydział Gospodarczy wniosek pozwanego o przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Poznaniu został oddalony (k. 115).

W piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2015 roku, powód wskazał, że argumentacja strony pozwanej jest dla niego niezrozumiała, ponieważ współpraca stron trwała jeszcze w 2013 roku i nie została w pełni rozliczona. Podnosi, że w 2013 roku dostarczył pozwanemu zamówiony przez niego towar w postaci membran dachowych i folii PP w dwóch partiach, a dowodem tego zdarzenia się podpisane przez K. A. (2) dokumenty WZ z 1 lutego 2013 roku i 2 lutego 2013 roku. Podnosi również, że praktyką handlową w jego działalności gospodarczej, w tym, w kontaktach z pozwanym, było następujące działanie, w pierwszej kolejności towar był dostarczany do kontrahenta i przy jego odbiorze były podpisywane dokumenty WZ przez odbierającego. Następnie na podstawie dokumentów WZ wystawiana była faktura za dostarczony towar.

Tak przedstawiona sytuacja miała również miejsce w przypadku dostawy towaru dla pozwanego w 2013 roku. Ponadto wyjaśnił, że dokumenty WZ wystawiane w kontaktach handlowych z pozwanym były podpisywane przez K. A. (2) oraz T. T. (1). Pozwany wskazuje w przypadku dochodzonej faktury strony uzgodniły, że zapłata ceny będzie miała miejsce po zbyciu przez pozwanego dostarczonego towaru. O zbyciu towaru, powód dowiedział się przypadkiem w maju 2013 roku. Wtedy też wystawił fakturę, którą następnie pozwany przedartą odesłał z powrotem powodowi. Po

próbach porozumienia się stron między sobą i zaprzeczeniu przez powoda istnienia transakcji a także wskazaniu, że K. A. (2) nie jest pracownikiem pozwanego, powód wystawił, w celu potwierdzenia dostarczenia towaru pozwanemu, drugi dokument WZ z dnia 31 maja 2013 roku, który podpisany został przez T. T. (1) – pracownika pozwanego.

Postanowieniem z dnia 19 maja 2015 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego w przedmiocie ograniczenia zabezpieczenia. Wydane postanowienie zostało zaskarżone w dniu 18 czerwca 2015 roku (data nadania w urzędzie pocztowym), a następnie skutecznie cofnięto wniesiony środek zaskarżenia (k. 240 – 242 i k. 257).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – A. S. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe i jest wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji Gospodarczej pod nr 250969575. Przedmiotem jego działalności jest sprzedaż hurtowa drewna, materiałów budowlanych i wyposażenia sanitarnego (wydruk (...), k.7).

Pozwany - K. A. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą A. K. Firma Handlowo - Usługowa (...) i jest wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji Gospodarczej pod nr 310350817. Jako przedmiotu jego działalności należy wskazać wykonywanie konstrukcji i pokryć dachowych (wydruk (...), k. 8).

Strony postępowania współpracowały ze sobą w ramach wykonywanych przez siebie działalności co najmniej 10 – 12 lat Współpraca ta polegała na zakupie przez pozwanego od powoda m.in. membran dachowych i foli PP, które następnie były wykorzystywane przez pozwanego przy wykonywaniu pokryć dachowych (dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony. k. 369v, e – protokół (...):04:23).

Towary dla firmy pozwanego zamawiane były telefonicznie przez pozwanego, K. A. (2) oraz T. T. (2) – pracownika pozwanego. Powód dowoził zamówiony towar do jego siedziby osobiście. Następnie po wydaniu towaru pozwanemu, były podpisywane dokumenty WZ oraz przystawiana były na nich pieczętka pozwanego. Na podstawie dokumentów WZ, w ciągu tygodnia powód wystawiał fakturę VAT i przesyłał ją pozwanemu (dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, rozprawa z dnia 29 listopada 2016 r. e – protokół (...):04:23 k. 369v,).

Podobną praktykę wykonywania umów sprzedaży powód stosował również do innych kontrahentów, z którymi łączyła go współpraca (zeznania świadków P. K. (1) (k.), J. W. (1) (k. , P. (...), (...), k. 352, dowód z zeznań świadków został przeprowadzony w drodze pomocy prawnej).

W imieniu pozwanego, towar odbierali i podpisywali dokumenty K. A. (2) oraz T. T. (2) (rozprawa z dnia 29 listopada 2016 r. dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, e – protokół (...):12:20, k - 369v, zeznania świadków P. K. (1) k. 348v i J. W. (1) k. 349).

Współpraca stron odbywała się bez większych problemów do czasu wystawienia przez powoda faktury nr (...) z 10 czerwca 2013 roku (faktura VAT k. 10, rozprawa z dnia 29 listopada 2016 r., dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, e – protokół (...):04:23, k. 369v, przesłuchanie pozwanego w charakterze strony, e – protokół (...):45:08 k. 370)

Faktura nr (...) została wystawiona na podstawie dokumentów WZ z dnia 1 lutego 2013 roku i 2 lutego 2013 roku oraz dokumentu WZ z dnia 31 maja 2013 roku (dokumenty WZ k. 9 i k. 137, dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony. k. 369v, e – protokół (...):04:23). Dokumenty WZ wystawione z datą 1 i 2 lutego 2013 roku zostały podpisane przez K. A. (2) (rozprawa z dnia 29 listopada 2016 r., dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, e – protokół (...):04:23, k. 369v; rozprawa z dnia 5 maja 2015 r. zeznania świadka K. A. (2), e-protokół (...):53:49, k. 169). Podstawą wystawienia w/w dokumentów było dostarczenie, w ramach wykonania umowy sprzedaży, membran dachowych i foli PP do siedziby pozwanego (rozprawa z dnia 29 listopada 2016 r., dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, e – protokół (...):04:23, k. 369v; rozprawa 22 października 2015 roku, Z. Ś. (1), e – protokół (...):11:07 k. 274).

Ponieważ pozwany uchylał się od zapłaty faktury nr (...) oraz twierdził, że umowa jak i dostawa towaru nie miała miejsca, powód ponownie uzyskał podpis pracownika pozwanego – T. T. (2) na dokumencie WZ z dnia 31 maja 2013

roku w celu potwierdzenia dostarczenia towaru (rozprawa z dnia 5 maja 2015 r., zeznania świadka T. T. (2) e – protokół (...):23:56).

Treść dokumentów WZ z dnia 1 i 2 lutego 2013 roku i dokumentu WZ datowanego na dzień 31 maja 2016 roku jest tożsama i dotyczy tego samego towaru (porównanie dokumentów WZ z dnia 1 i 2 lutego 2013 roku oraz 31 maja 2013 r.).

Pismem z dnia 1 kwietnia 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 98.286,84 złote (wezwanie powoda, k. 11).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego z dokumentów stron złożonych do akt, uzupełnionych dowodami z przesłuchania świadków jak i dowodem z przesłuchania stron postępowania.

Co do oceny wartości dowodowej dokumentów należy wskazać, okoliczności z nich wynikające są spójne i nie wykluczają się.

Co do oceny osobowych źródeł dowodowych pojawiających się w sprawie należy wskazać, że zeznania strony powodowej uzupełnione zeznaniami świadka Z. Ś. (1), co do okoliczności dostarczenia przez powoda towaru do siedziby pozwanego a także częściowymi zeznania świadków K. A. (2) oraz T. T. (2) w zakresie podpisu spornych dokumentów WZ, złożenia na nich pieczętki pozwanego, pozwalają na prawidłowe odtworzenie zaistniałych w niniejszej sprawie zdarzeń.

Ponadto trzeba zauważyć, że praktykę powoda, w zakresie potwierdzenia dokumentem WZ dostaw towaru przyznali również świadkowie P. K. (1) (k. 348), J. W. (1) (k. 349) oraz P. K. (2) (k. 351). Ich zeznania na tą okoliczność są konsekwentne i zbieżne ze sobą. Dlatego też przyczyniły się do ustalenia przez Sąd okoliczności, że powód dostarczył membrany dachowe i folię PP do siedziby pozwanego i na dowód tej czynności wystawił dowód WZ z dnia 1 i 2 lutego 2013 roku.

Pozwany w ocenie Sądu nie wykazał, że nie doszło do zawarcia umowy oraz nabycia od powoda towaru w lutym 2013 roku. Próby wykazania, że stroną umowy był brat pozwanego – K. A. (2) w ocenie sądu nieokazały się skuteczne ani wiarygodne. Również zeznania świadka K. A. (2) nie przekonały Sądu, do przyjęcia, że twierdzenia pozwanego w tym zakresie faktycznie miały miejsce.

Wskazuje na to po pierwsze nie wykazanie momentu, od którego powód miał powziąć wiedzę, że towar dostarczany na adres działalności pozwanego jest towarem przeznaczonym dla świadka, po drugie przemawia za tym postawa przyjęta przez świadka – K. A. (2), który nie kwestionował faktur wystawionych przez powoda, jako błędnie wystawionych na firmę pozwanego a nie na jego działalność gospodarczą. Po trzecie nielogiczne w ocenie sądu jest twierdzenie, że świadek podpisując dokument WZ czynił to we własnym imieniu i w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, skoro jednak w sposób świadomy posłużył się pieczętką firmową brata w celu potwierdzenia dostarczenia towaru a tym samym dokonał potwierdzenia zobowiązania względem powoda.

W ocenie sądu zeznania pozwanego, co do okoliczności sprawy związanych z sposobem dokonywania zamówień u powoda jak również działań podejmowanych przez brata pozwanego – K. A. (2), są nie spójne i nie przyczyniają się do ustalenia, jakie okoliczności miały miejsce w niniejszej sprawie.

Należy również podnieść, że pozwany nie udowodnił niezamówienia towaru u powoda ani nie wykazał, że powód tego towaru mu nie dostarczył. W celu udowodnienia tej okoliczności, pozwany przedstawił Sądowi tabelą obrazującą rozliczenia podatku VAT jego działalności gospodarczej za okres od czerwca do września 2013 roku (k.144 - 154). Według Sądu, przedstawione dokumenty nie są wystarczające, ponieważ sporna dostawa miała miejsce w lutym 2013 roku a nie w okresie od czerwca do września 2013 roku. Dlatego też, dokumentacja ta nie wystarcza na udowodnienie słów pozwanego w tym zakresie. Nie przedstawienie dokumentów za okres od lutego, które mogły wykazać, od kogo

pozwany nabywał towar w postaci membran dachowych i folii PP, nie może powodować wykluczenia z grona jego dostawców w tym okresie powoda. Nadmienić należy, że powód dochodzi swojego roszczenia w oparciu o dokumenty wydania na zewnątrz datowanych na luty 2013 a dokument WZ z maja 2013 roku miał potwierdzić zrealizowanie czynności już dokonanych.

W ocenie Sądu, również podniesiony przez pozwanego zarzut, że powód nie miał odpowiedniego pojazdu do dostarczenia towaru jest niezasadny. Możliwości transportowe powoda potwierdzają dołączone do akt sprawy zdjęcia obrazujące, jaką powierzchnię zajmuje ilość towaru dostarczona pozwanemu w samochodzie typu bus oraz zeznania świadków P. K. (1) (k.356), J. W. (2) (k. 349), P. K. (2) (k.351), M. K. (k.352).

Sąd pominął dowód z zeznań świadka J. K., ponieważ nie przyczyniły się one do ustalenia stanu faktycznego w zakresie potwierdzenia lub zaprzeczenia istnienia okoliczności zawarcia umowy przez strony.

Na rozprawie w dniu 29 listopada 2016 roku oddalił, zgłoszone przez pełnomocnika pozwanego, wnioski dowodowe o:

- zobowiązanie powoda do wykazania danych identyfikujących środki transportu będące w posiadaniu powoda na okoliczność bycia w dyspozycji powoda w dniu dostawy towaru z lutego, zobowiązanie,
- zobowiązanie powoda do przedłożenia dokumentacji księgowej co do rodzaju i ilości sprzedawanej przez powoda foli i membrany,
- przeprowadzenie wywiadu w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w O. celem ustalenia czy świadek Z. Ś. (2) był pracownikiem powoda i w jakim czasie,

uznając, że zgłoszone przez pozwanego wnioski dowodowe nie przyczynią się do ustalenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy oraz mogą służyć bezcelowemu przedłużaniu postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako zasadne zasługuje na uwzględnienie. Podstawę roszczeń powoda stanowi przepis art. 535 kc.

W niniejszej sprawie strony łączyła umowa sprzedaży. Zgodnie z art. 535 k.c. poprzez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W przedmiotowej sprawie, umowa sprzedaży związana jest z profesjonalnym obrotem prawnym, czyli takim, w którym działania podejmują przedsiębiorcy. Strony umowy prowadzą działalność gospodarczą a przedmiot umowy jest ściśle związany z przedmiotem wykonywanych przez strony działalności gospodarczych.

Polski ustawodawca dla zawarcia umowy sprzedaży, co do zasady, nie wprowadza wymagania formy szczególnej. Co więcej, umowa sprzedaży ma charakter konsensualny, co oznacza, że do jej zawarcia dochodzi solo consensu, czyli przez samo porozumienie się stron, co do jej przedmiotu oraz ceny. Dlatego też dla jej ważnego zawarcia, strony nie są zobligowane do spełnienia dodatkowych wymagań. Umowa sprzedaży jest umową odpłatną, co należy utożsamiać z obowiązkiem zapłaty ceny - określonej sumy pieniężnej, co do zasady odpowiadającej wartości przedmiotu umowy.

Jeśli chodzi o strony umowy, sprzedającego i kupującego, ustawodawca nałożył na nich swoistego rodzaju obowiązki, którym podołanie skutkuje wykonaniem zawartej umowy. Do obowiązków sprzedającego należy przeniesienie własności przedmiotu umowy oraz wydanie rzeczy (przedmiotu umowy) kupującemu. Do obowiązków kupującego należy zapłata ceny oraz odebranie nabywanej rzeczy.

Przekładając powyższe rozważania na stan faktyczny mający miejsce w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, że strony postępowania zawarły ważną umowę sprzedaży. W imieniu i na rzecz pozwanego działał jego brat – K. A. (2). To on

dokonał zamówienia towaru u powoda a następnie podpisał i przystawił pieczętkę firmy pozwanego na dokumentach WZ, tym samym poświadczając odbiór przywiezionych do siedziby pozwanego membran i foli.

W tym miejscu należy się odnieść do ustalonej w toku postępowania praktyki dostarczania przez powoda zamówionych u niego foli i membran dachowych. Powód przywozi towar do wskazanego przez zamawiającego miejsca, rozładowuje go a następnie podpisany jest przez obie strony dokument WZ, potwierdzający odbiór. Później, dokument WZ był podstawą rozliczeń między stronami. Ustalenia poczynione w niniejszej sprawie wskazują, że powód podejmuje takie działania przy realizacji każdego złożonego u niego zamówienia.

Dlatego też nie wiarygodnym w ocenie Sądu jest twierdzenie strony pozwanej, że doszło do podpisania spornych dokumentów WZ bez dostarczenia przedmiotu zamówienia. Dodatkowo, dostawę potwierdza powód oraz pracownik powoda, który pomagał powodowi w dowozie zamówienia dla pozwanego. Co więcej strona pozwana nie przedstawiła Sądowi wiarygodnych dowodów na nie istnienie tej okoliczności. Nie wykazano innej przyczyny, dla której powód miałby wystawić dokumenty WZ i przedstawić je do podpisu, niż okoliczność dostarczenia towaru. Ponadto nie można uznać, że stroną umowy jest brat pozwanego. Posiadanie i prowadzenie działalności gospodarczej przez K. A. (2) nie powinno warunkować uznania, że wszystkie czynności podejmowane przez niego, są podejmowane w ramach jego działalności gospodarczej. Żeby przyjąć takie założenie, powód powinien wiedzieć, że K. A. (2) działa we własnym imieniu i na swoją rzecz.

W ustalonym przez Sąd stanie faktycznym nie można przyjąć, że powód takie informacje posiadał. Po pierwsze wskazuje na to okoliczność, że pozwany nie wykazał posiadania tej wiedzy przez powoda. Nawet czyniąc założenie, że brat pozwanego dokonywał zamówień we własnym imieniu, to okoliczność posługiwania się pieczętką pozwanego i podpisywanie się na dokumentach skierowanych do pozwanego, jako adresata, nie dawała możliwości ustalenia powodowi, dla kogo faktycznie dostarczany był przedmiot zamówienia. Co więcej w ocenie rozsądnego człowieka, jawi się przekonanie, że osoba podejmująca takie czynności jest do nich upoważniona. Należy również podkreślić, że takie zachowanie brata pozwanego było działaniem powielanym wielokrotnie w kontaktach handlowych z powodem. Ponadto sam pozwany nie kwestionował, że nie dokonywał innych, wcześniejszych zamówień u powoda lub nie informował go, że którekolwiek z nich były wykonane na rzecz brata a nie jego. Tym samym nie podejmował kroków, aby w kontaktach handlowych z powodem separować swoją działalność gospodarczą od działalności gospodarczej brata. To samo dotyczy się niekwestionowania wystawionych przez powoda faktur. Jeśli pozwany wiedział, że część zamówień oraz wystawione faktury powinny być wystawione na działalność gospodarczą brata – K. A. (2), powinien poinformować o tym powoda wcześniej a w odniesieniu do spornej faktury, informacja taka powinna trafić do powoda wraz z powiadomieniem go o nie uznaniu faktury. Sąd stwierdza, że powód nie poinformowany o prowadzeniu przez K. A. (2) własnej działalności gospodarczej, mógł uważać, że zamówienia składane przez niego dotyczą działalności pozwanego i jest on umocowany do podejmowania w jego imieniu takich czynności jak odbiór towaru czy podpisanie dokumentów. Ponadto wskazywać na to mogło działanie i dokonywanie tych czynności w siedzibie pozwanego, posługiwanie się przez brata pozwanego pieczęcią firmową pozwanego, a także wydawanie poleceń pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwie pozwanego.

Ponieważ przedmiotem umowy zawartej przez strony jest folia PP i membrana dachowa, należy zaliczyć te przedmioty do grupy rzeczy oznaczonych, co do gatunku. Do przeniesienia własności rzeczy gatunkowych odpowiednie zastosowanie mają przepisy regulujące przeniesienie posiadania. Zgodnie z art. 348 k.c. przeniesienie posiadania następuje przez wydanie rzeczy. Zgodnie z treścią przytoczonego artykułu dostarczenie przedmiotu świadczenia na miejsce spełnienia owego świadczenia traktowane powinno być, jako wypełnienie wymagań co do przeniesienia własności świadczenia i tym samym wymogu wydania rzeczy kupującemu. Ponadto złożenie przedmiotów gatunkowych w miejscu wskazanym przez kupującego jest przeniesieniem posiadania tych rzeczy (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - V Wydział Cywilny z dnia 31 stycznia 2014 r. V ACa 670/13).

W niniejszej sprawie powód, jako sprzedawca, wykonał ciążące na nim obowiązki z umowy sprzedaży, czyli przeniósł własność rzeczy oraz wydał przedmiot świadczenia drugiej stronie – kupującemu.

Co do obowiązków pozwanego, jako kupującego, wykonał on jeden ze swoich obowiązków mianowicie dokonał odebrania rzeczy. Nie doszło natomiast do zapłaty ceny za dostarczony towar.

Pozwany mimo dostarczenia towaru uchyła się od zapłaty ceny. Należy zauważyć, że cena jest podstawowym świadczeniem kupującego. Wartość świadczenia określona jest w konkretnej liczbie jednostek pieniężnych, w określonej walucie, którą kupujący jest obowiązany zapłacić za konkretny towar lub usługę. Cena jest ekwiwalentem, odpowiednikiem wartości, jaką posiada przedmiot umowy, dlatego obowiązek jej zapłacenia należy do essentialia negotii umowy sprzedaży. Sprzedający może domagać się jej zapłaty od momentu wydania rzeczy. Orzecznictwo wskazuje, że obowiązek zapłaty ceny powstaje w przypadku przyjęcia towaru bez zastrzeżeń (wyr. SA w Katowicach z 27.2.1991 r., I ACR 42/91, OSA 1992, Nr 2, poz. 13). Takie stanowisko co do zasady należy uznać za właściwe, z tym uzupełnieniem, że warunkiem wymagalności roszczenia sprzedawcy o zapłatę jest spełnienie przez niego świadczeń niepieniężnych. Zatem jeżeli sprzedawca wydaje rzecz w stanie odpowiadającym umowie, po stronie kupującego aktualizuje się obowiązek zapłaty ceny (Komentarz KC T. II red. Gutowski 2016, wyd. 1/Habryn-Chojnacka, Legalis).

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, ani też nie podniósł aby dostarczony przez powoda towar posiadał wady lub inne uszkodzenia albo też nie odpowiadał warunkom umowy.

Powód w przedmiotowej sprawie żąda również, aby pozwany zapłacił odsetki za opóźnienie w płatności kwoty dochodzonej powództwem. Roszczenie to jest uzasadnione na podstawie art. 481 k.c. regulującego kwestię odsetek za opóźnienie. Zgodnie z treścią przywołanego artykułu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeśli wysokość odsetek nie została zastrzeżona przez strony, zgodnie z § 2 art. 481 k.c. należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

W przypadku należności głównej wywodzonej z faktur nr (...) z dnia 10 czerwca 2013 roku, Sąd podzielił stanowisko strony powodowej, że termin płatności w/w faktury VAT upłynął 17 czerwca 2013 roku., dlatego też odsetki należą się od dnia 18 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty. Ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.1830) nadano brzmienie art. 6 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zgodnie z którym - jeżeli strony transakcji handlowej nie przewidziały w umowie terminu zapłaty, wierzycielowi bez wezwania przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych po upływie 30 dni liczonych od dnia spełnienia przez niego świadczenia, do dnia zapłaty.

Jednocześnie przepisami tej ustawy dokonano zmiany przepisu art. 359 par. 2 i 2 (1) kc., którym nadano brzmienie, „ jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne)”

Ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku za wyjątkiem art. 50,51, i 54 które weszły w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Jednocześnie w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych dodano art. 4a, zgodnie z którym do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 par. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks Cywilny.

Powyższe oznacza, iż po dniu 1 stycznia 2016 roku tj. po dniu wejścia w życie tej ustawy podstawą orzeczenia o odsetkach ustawowych jest przepis art. 359 kc. wobec braku żądania odsetek w wysokości wynikającej z ustawy o

terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Stosownie bowiem do przepisu art. 321 kpc. sąd nie może wyrokować, co do żądania nieobjętego żądaniem pozwu.

Rozliczenie o kosztach postępowania w niniejszej sprawie nastąpiło na podstawie art. 98 k.p.c. ustanawiającego zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej proces, jako tej, która powinna zwrócić poniesione przez stronę wygrywającą niezbędne i celowe koszty postępowania. § 3 art. 98 k.p.c. dotyczy sytuacji, kiedy strona reprezentowana jest przez adwokata, jak w przypadku niniejszej sprawy, w której obie strony były wsparte działaniami profesjonalnych pełnomocników. Zgodnie z dyspozycją § 3 art. 98 k.p.c., do niezbędnych kosztów prosu strony reprezentowanej przez adwokata, zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa przez strony.

W niniejszej sprawie koszty sądowe wyniosły 4.915,00, na które złożyła się opłata sądowa.

Kwestię wynagrodzenia pełnomocnika reguluje Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1349). § 6 pkt. 6 w/w Rozporządzenia określa wynagrodzenie pełnomocnika w niniejszej sprawie w wysokości 3.600,00 złotych. Dodatkowo stronie przysługuje zwrot opłaty skarbowej uiszczonej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Łącznie należne stronie wygrywającej koszty procesu wynoszą 8.532,00 złotych.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron